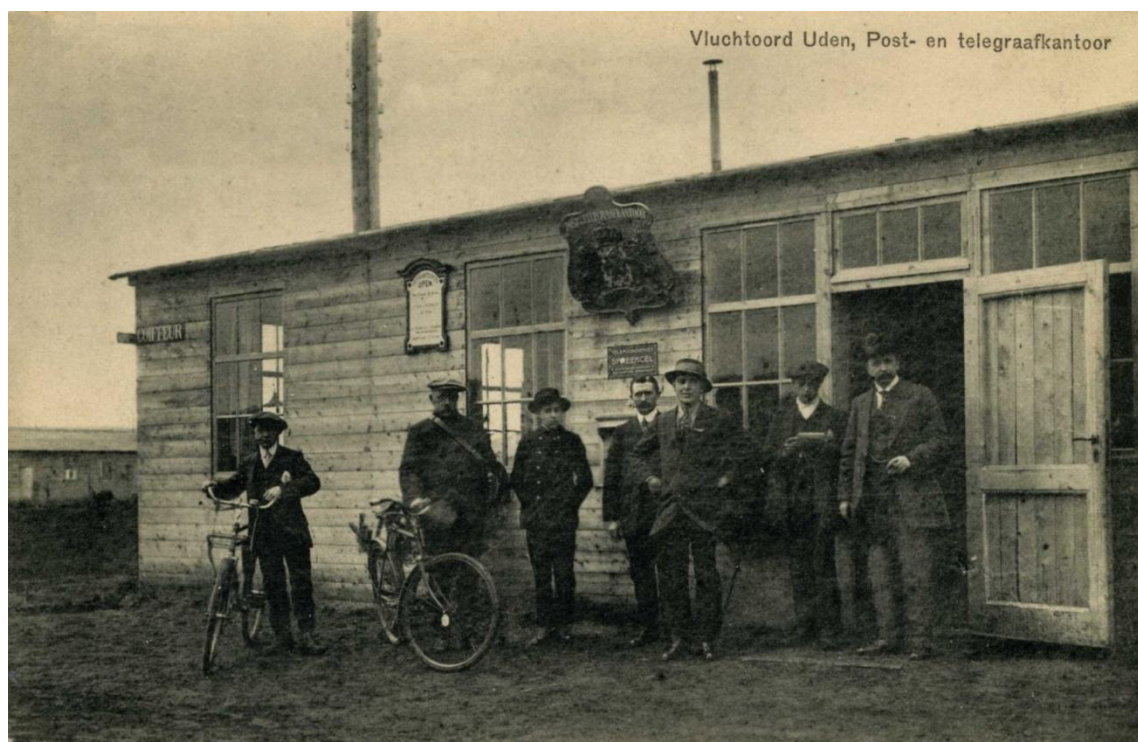

Postkantoor

De Postdirecteur - de mensen zeggen Postmeester - verkocht aan de mensen timberkes, kopkes of postzegels in centen of centiemen, nam abonnementen aan op gazetten of kranten evenals gerecommandeerde of aangetekende brieven. Hij was de moeders behulpzaam bij het invullen van de postwisselformulieren, die dagelijks verzonden werden naar de jongens aan de IJzer of naar verwante of bevriende stakkers in het bezette België. Hij wenkte iemand even binnen te wippen, wanneer hij bemerkte, dat je belang stelde in de inrichting en werking van het kantoor. Dat doen wij dan ook en zitten eventjes neer aan de bureautafel. Terwijl de Postmeester nog enige mensen helpt, valt onze blik op de portretten van onze dierbare vorst en onze beminde vorstin, die ook hier naast koningin Wilhelmina prijken in een eenvoudige omlijsting. Er gaat heel wat om op dit kantoor-tje!

Dagelijks arriveren er gemiddeld 800 poststukken, voornamelijk van het front en uit bezet België en dagelijks vertrekken er een zelfde aantal in die richtingen.

Ook waren de vluchtelingen tuk op oorlogsnieuwtjes; geen wonder als de ballingschap zo lang duurt! In tien maanden tijd werd er fl 829.70 geïnd aan dagbladen en sedert "De Klok" in het Vluchtoord klepte, is dat sommetje nog aardig gestegen. En let wel, de mensen kregen bijna alle kranten tegen halve prijs en bovendien lagen er een groot aantal Hollandse bladen op de leestafel in de recreatiezaal.

Telefoon verbond de verschillende takken van dienst onderling en bovendien het Vluchtoord met de buitenwereld. De telefoon rinkelde er zo'n 50 keer per dag en dan zijn daarbij niet de gemiddeld 1700 telegrammen, die telefonisch aan het kantoor Uden (dorp) per jaar werden opgegeven, meegerekend.

Dan de spaarkas! Wie kan er in oorlogstijd nog sparen? Wel de vluchtelingen! Er bestond in het Vluchtoord een verplicht sparen, een vrijwillig sparen en onder de jongens van de school een spaarvereniging "Zaaien om te maaien". Zij, die aan de huizenbouw werkten, waren verplicht een gedeelte van hun loon te sparen met 'n maximum van f 1. - per week.

En al die wekelijkse guldentjes vormden tezamen over het jaar 1916-1917 de respectabele

som van f 5.545.- Verder konden alle mensen sparen met punten, wederom met een maximum van f 1.- per week en per persoon. En daar voelden verstandige mensen heel wat voor. Want wie weet, wat er nog kon gebeuren! En het was altijd goed een appeltje voor de dorst te hebben. Nu met het vrijwillig gespaarde over 1916-1917, namelijk f 2185.35, konden heel wat appeltjes gekocht worden! Maar eenmaal het puntje gestort, zagen ze het nooit meer terug, tenzij ze Nederland verlieten, of bij de grote opruiming, op de dag van de algemene afrekening, maar ook dan geen kartonnetjes meer, maar klinkende munt. Ware dat niet het geval, dan werd de spaarbank een wisselkantoor van punten tot dubbeltjes!

